

Oratio Sancti Ambrosii Episcopi

Summe Sacerdos, et vere Póntifex Jesu Christe, qui te obtulisti Deo Patri, hóstiam puram et immaculátam, in ara crucis, pro nobis miseris et peccatóribus, et qui dedisti nobis Carnem tuam ad manducándum, et Sánguinem tuum ad bibéndum, et posuisti mystérium istud in virtúte Spíritus sancti tui, dicens: Hæc quotiescúmque fecéritis, in mei memóriain faciétis: rogo per eúndem Sánguinem tuum, magnum salutis nostræ prétium: rogo per hanc miram et ineffábilem caritátem, qua nos miseros et indignos sic amáre dignátus es, ut laváres nos a peccátis nostris in ságuine tuo: doce me servum tuum indígnum, quem inter cætera dona tua étiam ad officium sacerdotále vocáre dignátus es, nullis meis méritis, sed sola dignatióne misericórdiæ tuæ : doce me, quæso, per Spíritum sanctum tuum, tantum tractáre mystérium ea reveréntia et honóre, ea devotióne et timóre, quibus opórtet et decet. Fac me per gratiam tuam semper illud de tanto mystério crédere et intelligere, sentire et firmiter tenére, dícere et cogitáre quod tibi placet, et expedit ánimæ meæ. Intret spíritus tuus bonus in cor meum, qui sonet ibi sine sono, et sine strépitu verbórum loquátur omnem veritátem. Profúnda quippe sunt nimis, et sacro tecta velámine. Propter magnam cleméntiam tuam concéde mihi Missárum solénnia mundo corde et pura mente celebráre. Líbera cor meum ab immúndis et nefándis, vanis et nóxiis cogitatió nibus. Muni me beatórum Angelórum pia et fida custódia, ac tutéla fortíssima, ut hostes ómnium bonórum confúsi discédant. Per virtútem tanti mystérii, et per manum

Молѣтва свѣтаго амвросіа єпископа

Велнчѣйшій ієрею, њ архієрею істинный іисе хрѣте, принесый себе всѣ оцѣ на олтарѣ крестномъ жертвѣ чистѣ њ непорочнѣ ѡ насъ кѣдныхъ њ грѣшныхъ, њ давый намъ тѣло твоє їасти, њ кровь твою пити, положивый таинство въ силѣ дѣха свѣтаго твоегѡ, глагола: сїе єлижды ѡце творитѣ, въ моє воспоминаніе творитѣ: молю тоюже кровію твою, вєлію спасєніа нашєгѡ цѣнѣ, молю чрезъ сїю днєвнѣю њ несповѣдимѣю люкѡвь, єюже насъ кѣдныхъ њ недостѡйныхъ таку возлюбилъ єси, їакѡ ѡмылъ єси насъ ѡ грѣхѡвъ нашихъ кровію твоею: научи ма недостѡйнаго раба твоегѡ, єгоже при иныхъ твоихъ дарованіахъ, въ чинѣ евацїєства, не по дѣломъ моимъ, но по єдинѡй твоей благозвѡлилъ єси призвати милости: научи ма, молю ти еа, дѣломъ твоимъ толнѣхѣю таинѣ совершати, сицевою чєстїю њ блгоговѣнїємъ, сицевымъ ѡумилєнїємъ њ страхомъ, їмиже достѡитъ њ подѡбєтъ творити. сотвори ма блгодѣтїю твоею вєгда ѡ велнчєствѣ таинны сєбѣ вѣровати њ разумѣти, мѣдрєтвѡвати, њ твєрдѡ держати, глаголати њ мыслити тєбѣ ѡугѡднаа, њ дѣши моєй полєзнаа. да внидетъ въ єрдце моє дѣхъ твоѡ блгїи, глаглы безгласнѣ, глаголай безъ шѣма словєсѣ вєлѣхъ істинѣ толнѣихъ таинствѣ. глѣбока ко сѣть сѣлѡ, њ стѡю завѣсою покровєна. велнкіа радн милости твоеа блгоколн мнѣ нынѣ њ вєгда чнстымъ єрдцемъ њ непорочною мыслїю лїтѣргїи совершати сцєннодѣнствїе. їзбави єрдце моє ѡ нечнстѣхъ, мєрзкнхъ, праздныхъ, њ вєдныхъ помышлєнїй. ѡградн, стѣихъ агглы блгїимъ њ вѣрнымъ хранєнїємъ њ крѣпкимъ ѡполчєнїємъ: да вразн вєбѣхъ блгъ пограмлєнн ѡвѣжатъ. снлою толнѣагѡ таинства, њ рѣкою свѣтаго агглы твоегѡ, ѡрїни ѡ менє, њ ѡ вєбѣхъ

sancti Angeli tui, repelle a me, et a cunctis servis tuis, duríssimum spírítum supérbíæ et coenodóxiæ, invídiæ et blasphemíæ, fornicatiónis et immundítíæ, dubietátis et diffidéntiæ. Confundántur qui nos persecuúntur: péreant illi qui nos pérdere festínant. Rex vírginum, et amátor castitátis et integritátis, cælésti rore benedictionnis tuæ exstíngue in córpore meo fómitem ardéntis libídinis: ut máneat in me tenor castitátis córporis et ánimæ. Mortífica in membris meis carnis stímulos, omnésque libidinósas commotiónes; et da mihi veram et perpétuam castitátem cum cæteris donis tuis, quæ tibi placent in veritate: ut sacrificium láudis casto córpore et mundo corde váleam tibi offérrе. Quanta enim cordis contritióne, et lacrymárum fonte, quanta reveréntia et tremóre, quanta córporis castitate et ánimæ puritate istud divínium et cæléste sacrificium est celebrándum, ubi Caro tua in veritate súmitur, ubi Sanguis tuus in veritate bíbitur, ubi ima summis, terréna divínis jungúntur, ubi adest sanctórum Angelórum præséntia, ubi tu es sacrificium et Sacérdos mirabíliter et ineffabíliter constitútus! Quis digne hoc celebráre póterit, nisi tu Deus omípotens offeréntem féceris dignum? Scio Dómine, et vere scio, et idípsum pietáti tuæ confíteor, quia non sum dignus accédere ad tantum mystérium, propter nímia peccáta mea et infínitas negligéntias meas. Sed scio, et veráciter ex toto corde meo credo, et ore confíteor, quia tu potes me fácere dignum, qui solus potes fácere mundum de immúndo concéptum sémíne, et de peccatóribus justos et sanctos. Per hanc omnipoténtiam tuam te rogo Deus meus, ut concédas mihi peccatóri hoc Sacrificium celebráre cum timóre et tremóre, cum cordis

раковъх твоихъ жестокашаго дѣла гордыни и тщеславіа, зависти и хлы, блѣда и нечистоты, сомнѣніа и невѣріа. Да постыдѣтся гонящій насъ, и да погнѣбятъ погнѣбители насъ тѣащійна. Црѣ дѣвѣ, и любителью чистоты и целомудріа, небесною росю бѣгословеніа твоегѡ, погаси въ плоти моеѣ весь пламень страстный, ѣакѡ да живѣтъ во мнѣ всецѣлаа дѣши и тѣла чистота. Оумертви въ оудѣхъ моихъ плотскіа похоти и всѣкое блѣдное движеніе, и даждь ми истиннѡю и непрѣстаннѡю чистотѡу изъ прочіими дарованіи твоими тебѣ воистинѣ пріятными: да тѣломъ несквернымъ, и сердцемъ чистымъ, возмогѡ тебѣ принести жервѡ хваленіа. Съ колѣнкимъ во сердца сокрушеніемъ, и слезъ излианіемъ, изъ колѣнкимъ благочестіемъ и трепетомъ, въ колѣной чистотѣ плоти и незлобїи дѣши сїа бжественнаа и пренебеснаа должна ѣсть приносити жертва, и дѣже тѣло твоѣ истинно ѣствѣ, и кровь твоа истинно пїетѣ, и дѣже дольнаа горнимъ, земнаа вожественнымъ совокупляютѣ, и дѣже самоличнѣ предстоѣтъ агглі, и дѣже жертва и іерей чдеснѣ и незреченнѣ, ты самъ предложенный. Ктѡ достѡнѣ сїе совершатъ возможетъ, ѣще не ты самъ, бжѣ всемогїи, приносащаго достѡнна сотвориши; вѣмъ, гдї, и истинно вѣмъ, и сїе милости твоѣ исповѣдѡю, ѣакѡ нѣемь достѡннѣ множетва ради грѣховъ моихъ и безчїсленныхъ небрежностей моихъ къ толикомѡ тѣнствѡу прїстѡпнїти. Но вѣмъ, и воистиннѣ ѡ всегѡ сердца моего вѣрѡю, и оусты исповѣдѡю, ѣакѡ ты можешн сотворнїти ма достѡнна, иже єдинъ можешн сотворнїти чїста нечїстымъ еменемъ зачатѡго, и ѡ грѣшныхъ праведнымъ и преподобнымъ. Ради сего всемогѡщества твоегѡ тебѣ молю, бжѣ мой: бѣговоли мнѣ грѣшномѡ небеснѡю сїѡ жертвѡ со страхомъ и трепетомъ, изъ

puritate et lacrymarum fonte, cum lætitia spiritali et cælesti gaudio. Sentiât mens mea dulcedinem beatissimæ præsentia tuæ, et excubias sanctorum Angelorum tuorum in circuitu meo. Ego enim, Domine, memor venerandæ Passiõnis tuæ accedo ad altare tuum, licet peccator, ut offeram tibi sacrificium quod tu instituisti, et offerri præcepisti in commemoratiõnem tui, pro salute nostra. Suscipe illud, quæso summe Deus, pro Ecclesia sancta tua, et pro populo, quem acquisivisti Sanguine tuo. Et quoniam me peccatorem inter te et eundem populum tuum medium esse voluisti, licet in me aliquod boni operis testimonium non agnoscas, officium saltem dispensationis creditæ non recuses: nec per me indignum eorum salutis pereat pretium, pro quibus victima salutaris dignatus es esse, et redemptio. Profero etiam Domine (si digneris propitius intueri) tribulationes plebium, pericula populorum, captivorum gemitus, miserias orphanorum, necessitates peregrinorum, inopiam debilium, desperationes languentium, defectus senum, suspiria juvenum, vota virginum, lamenta viduarum. Tu enim misereris omnium, Domine, et nihil odisti eorum quæ fecisti. Memorare quæ sit nostra substantia: quia tu Pater noster es, quia tu Deus noster es, ne irascaris satis, neque multitudinem viscerum tuorum super nos contineas. Non enim in justificatiõnibus nostris prosternimus preces ante faciem tuam, sed in miseratiõnibus tuis multis. Aufer a nobis iniquitates nostras, et ignem sancti Spiritus in nobis clementer accende. Aufer cor lapideum de carne nostra; et da nobis cor carneum, quod te amet, te diligat, te delectetur, te sequatur, te perfruatur.

чисто́то́ю се́рдца ѿ слёзъ ѿзлѣ́нїемъ, въ ра́доути дѣ́ховно́й ѿ весѣ́лїи невѣ́сномъ, прино́сити: да ѡщѣтѣ́тъ о́умъ мо́й блѣ́ннѣю при́сѣтствїа тво́его сла́доути ѿ ѡполче́нїе свѣтѣ́хъ а́ггѣл тво́ихъ ѡкрестѣ́ менѣ. ѿ́зъ бо, гдѣ, поминѣ́а чести́а твоѣ́а стѣ́сти, ко ѡлта́рю тво́емѹ при́сѣпа́ю, а́ще ѿ грѣ́шнѣй, да при́несѹ тебѣ́ же́ртвѹ, ѿ́же ты о́утѣвѣ́ахъ е́си, ѿ по́велѣахъ е́си прино́сити въ воспо́мнѣнїе твоѣ́е, на́шего ра́ди спасе́нїа. При́ми о́убо е́ю, молю́ тѣ, вѣ́шнїй бѣ́же, ѡ црѣ́кви стѣ́нї тво́ей, ѿ всѣ́хъ лю́дехъ, ѿ́же чѣтно́ю тво́ею при́обрѣ́ахъ е́си кро́вию: ѿ занѣ́же восхо́тѣ́ахъ е́си, да ѿ́зъ грѣ́шникъ посреднїкъ вѣ́ахъ ме́ждѹ тво́ю ѿ ме́ждѹ ѡ́нѣми лю́демї тво́ими, а́ще бла́гїхъ дѣ́ахъ бо мнѣ́ свидѣ́тельствѣ́а не ѡ́брѣ́та́ешї, слѹ́женїа при́мирѣнїа вѣ́реннаго мнѣ́ да не ѡ́рече́шїса: ꙗ́кѡ да не мо́его ра́ди недо́сто́нства, цѣ́ны спасе́нїа тво́его ѡтщета́тъ, ѿ́же ра́ди е́ахъ спаси́тельна́а же́ртвѣ́а ѿ ѿскѹ́плѣнїе ѿзвѣ́ахъ е́си бы́ти. Прино́шѹ о́убо, гдѣ, (а́ще бл҃гово́лїши мѣ́лостивнѡ при́зрѣ́ти) е́кѡрѣн лю́дѣй, по́гнѣ́ахъ наро́довъ, плѣ́ннѣхъ стѣна́нїа, вѣ́ды е́рыхъ, нѣ́жды пѣ́тешѣ́ствѹю́щихъ, ли́шенїа о́убо́гнїхъ, ѡча́нїе не́дѣжнѣхъ, стѣ́рыхъ не́мѡщи, возды́ханїа ю́ныхъ, ѡ́бѣ́ты дѣ́въ, пла́чь вѣ́въ. Ты бо мѣ́лѣши всѣ́, ѿ ничтѣ́же ѡ́ тебе́ со́зданны́хъ прези́ра́ешї. Помѣ́нї, кї́й е́сть со́стѣвъ на́шъ, ꙗ́кѡ ты ѡ́цъ на́шъ е́си, ꙗ́кѡ ты бѣ́ахъ на́шъ е́си: не про́гнѣ́вайса на ны стѣ́лѡ, ни о́утрѡ́бы ще́дрѣ́тъ тво́ихъ за́твори ѡ́ на́съ. Не бо въ пра́вдѣахъ на́шихъ просѣ́тра́емъ моли́твы на́ша предѣ́ лицѣ́мъ тво́имъ, но въ ще́дрѣ́тахъ тво́ихъ мно́гнѣхъ. Ѹ́ми ѡ́ на́съ беззако́нїа на́ша, ѿ о́гнѣ́а стѣ́аго дѣ́а въ на́съ мѣ́лостивнѣ́е вѣ́зѣнї. Ѹ́ми се́рдце ка́менное ѡ́ плѣ́ти на́шеа, ѿ да́ждь на́мъ се́рдце плѣ́тное, лю́бѣ́ще тѣ́, по́читѣ́юще тебѣ́, на́слажда́юще тѣ́ то́бою, тебѣ́ послѣ́дѹюще, ѿ то́бою пи́тѣ́юще.

Orámus Dómine cleméntiam tuam, ut seréno vultu famíliam tuam, sacri tui nóminis officia præstolántem, adspícere dignéris: et ut nullíus sit írritum votum, nullíus vácuá postulátio, tu nobis preces súggere, quas ipse propítius audíre et exaudíre delectéris. Rogámus étiam te Dómine sancte Pater, et pro spirítibus fidélium defunctorum: ut sit illis salus, sánitas, gáudium et refrigeríum, hoc magnum pietátis sacraméntum. Dómine Deus meus, sit illis hódie magnum et plenum convívium de te pane vivo, qui de cælo descendísti, et das vitam mundo, de tua carne sancta et benedícta, Agni vidélicet immaculáti, qui tollit peccáta mundi, quæ de sancto et glorióso beátæ Vírginis Mariæ utero est assúmpta, et de Spírítu sancto concépta: ac de illo pietátis fonte, qui per lánceam mílitis ex tuo sacratíssimo látere emanávit, ut exínde refécti et satiáti, refrigeráti et consoláti, exsúltent in láude et glória tua. Peto cleméntiam tuam Dómine, ut descéndat super panem tibi sacrificándum plenitúdo tuæ benedictiónis, et sanctificátio tuæ divinitátis. Descéndat étiam Dómine illa sancti Spírítus tui invisíbilis incomprehensibilisque majéstas, sicut quondam in Patrum hóstias descendébat, qui et oblatiónes nostras Corpus et Sánguinem tuum efficiat, et me indígnum sacerdotem dóceat tantum tractáre mystérium cum cordis puritáte et lacrymárum devotíone, cum reveréntia et tremóre, ita ut plácide ac benígne suscípias sacrificium de mánibus meis ad salutem ómnium, tam vivórum quam defunctorum. Rogo étiam te Dómine per ipsum sacrosánctum mystérium Córporis et Sánguinis tui, quo quotidie in Ecclésia tua páscimur et potámur, ablúimur et sanctificámur, atque uníus summæ Divinitátis

Мóлимъ, гдѣ, мѣлостъ твою, да лицѣмъ свѣтлымъ на доустоѣнїе твоѣ, ѡмени твоёмѹ стóмѹ слѹженїа ѡжндѹющее, воззрѣти блговолиши: ѡ да ннедѣнаго ѡбѣтѹ не бѹдетѹ сѹетенъ, ннедѣнаго прошенїе ѡриновлено бѹдетѹ, ты н насъ налчи молѣтиса, ѣже ѡ самъ готóвъ слышиши, ѡ просѣма млчтвнѣ ѡсполнѣши. Мóлимъ тѣ, гдѣ, стѣй ѡче, ѡ ѡ дѹшахъ вѣрныхъ престѣвльшихсѣ, ѡакъ да бѹдетѹ ѡмъ во спасенїе, здравїе, веселїе ѡ ѡрадѹ, сїе великое блгочестїа тѣннство. Гдѣ бже мѡй, бѹди ѡмъ днесь велѣа ѡ совешеннаа трапѣза ѡ тебе хлѣба жнвѣаго, сѣ нбсе шедшаго, ѡ даюцаго жнзнь мїровн, ѡ плóти твоѣа сватѣа ѡ блгословеннаа, сїрѣчь ѡгнца непорóчнаго, взѣмлюцаго грѣхн мїра, ѡже прѣта бысть ѡ стѣа ѡ слѣвннѣа ѡутрѡбы блаженнаа дѣы мрїн, ѡ зачѣта ѡ дѣа стѣаго, ѡ ѡ тогѡ истóчника мѣлостн, ѡже копїемъ вѡнна ѡзѹ престѣаго вѡка твоегѡ истече, да тѣмъ ѡукрѣплени ѡ насыщени, ѡраднн ѡ ѡутѣшени, возрадѹютсѣ во хвалѣ ѡ слѣвѣ твоѣй. Молю, гдѣ, мѣлостъ твою: да прїдетѹ на хлѣбъ сѣй, ѡже тебе жрѣтиса ѡматъ, ѡсполненїе блгословенїа твоегѡ ѡ ѡсвѣщенїе бжества твоегѡ. Да сндетѹ тѣакожде, гдѣ, стѣаго твоегѡ дѣа невѣднмое ѡ непостнжнмое величествїе, ѡакоже прѣжде на жѣртвы ѡцѣвхъ сѹхѡдѣше, ѡже ѡ приношенїа сїа наша тѣло ѡ крѡкъ твоѡ да сотворѣтѹ, ѡ налчѣтѹ менѣ недоустѡннаго ѡереа толѣкое совершѣти тѣннство сѣ чнстотѡю сѣрдца ѡ ѡмнленїемъ слѣзъ, сѣ блгочестїемъ ѡ трѣпетомъ, ѡакъ да блгопрѣлчнѣ ѡ мѣлостнвнѣ прїмешн ѡ рѣкъ моѡхъ жѣртвѹ во спасенїе всѣхъ живыхъ ѡ мѣртвыхъ. Молю тѣ сѣще, гдѣ, самѣаго рѣдн сватѣыхъ тѣла ѡ крѡве твоѣа тѣннства, ѡмже всегда вѣ црѣкѣ твоѣй пнчѣемсѣ ѡ напѣемсѣ, ѡмывѣемсѣ ѡ ѡсвѣщѣемсѣ, ѡ бывѣемъ причѣстнцы сѣдѣнаго вѣшнааго бжества: дѣждь мн

participes efficimur: da mihi virtutes tuas sanctas, quibus replétus, bona conscientia ad altáre tuum accédam, ita ut hæc cæléstia sacraménta efficiántur mihi salus et vita. Tu enim dixísti ore tuo sancto et benedícto: Panis quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita. Ego sum panis vivus, qui de cælo descéndi. Si quis manducáverit ex hoc pano, vivet in ætérnum. Panis dulcíssime, sana palátum cordis mei, ut séntiam suavítatem amóris tui. Sana illud ab omni languóre, ul nullam præter te séntiam dulcédinem. Panis candidíssime, habens omne delectamentum et omnem sapórem, qui nos semper réficis, et numquam in te déficis: cómedat te cor meum, et dulcédine sapóris tui repleántur viscera ánimæ meæ. Mandúcat te Angelus ore pleno; mandúcet te peregrínus homo pro módulo suo, ne deficere possit in via, tali recreátus viático. Panis sancte, panis vive, panis munde, qui descendísti de cælo, et das vitam mundo, veni in cor meum, et munda me ab omni inquinaménto carnis et spíritus. Intra in ánimam meam, sana et munda me intérius et extérius. Esto tutámen et contínua salus ánimæ et córporis mei. Repélle a me insidiántes mihi hostes: recédant procul a præsentia poténtiæ tuæ, ut foris et intus per te munítus, recto trámite ad tuum regnum pervéniam: ubi non in mystériis, sicut in hoc témpore ágitur, sed fácie ad fáciem te vidébimus, cum tradíderis regnum Deo et Patri, et eris Deus ómnia in ómnibus. Tunc enim me de te satiábis satietáte mirífica, ita ut nec esúriam, nec sítiam in æternum. Qui cum eódem Deo Patre et Spíritu sancto vivis et regnas per ómnia sæcula sæculorum. Amen.

твоа́ стѣла́ доводѣтели, ѿмнже о́крѣплѣнъ, причеслѣю́ благою́ совѣстїю ко о́лтарю́ твоёмѹ, ꙗ́ко да сѣа́ нескеса́ тѣлнства ѿмѣю́ въ себѣ́ въ жїзнь ѿ спасѣнїе. Ты ко рѣкаъ сѣи́ оустѣи́ твоими стѣими ѿ благословѣнными: хлѣбъ, сѣгоже ѿзъ дамъ, плóть моа́ сѣтъ, ю́же ѿзъ дамъ за жїзнь мїра. ѿзъ сѣмь хлѣбъ жнвїи́, сошеды́ из нескесе́. ꙗ́дыи хлѣбъ сѣи́, жнвъ вѣдетъ ко вѣки. хлѣбе́ сладчѣи́шїи, ѿсѣлѣи́ оустѣи́ сѣрца моегò, да чѣвствѣю́ ко мнѣ́ любвѣ́ твоелъ благоеть. ѿсѣлѣи́ а́ ѿ вса́кїа́ немоци, да кромѣ́ тебѣ́, никое́же чѣвствѣю́ сладостн. хлѣбе́ чнстѣи́шїи, вса́кагò наслаждѣнїа ѿ блговонїа пренспóлене, ѿже ны́ прнсно насыщѣешн, ѿ нн когда́ въ себѣ́ не ѿчеза́ешн: да ѿстѣ́ тѣ́ сѣрдце моѣ́, ѿ сладостїю́ блговонїа́ твоегò напóлннтелъ внѣтрѣнна́ дѣшн моелъ. ꙗ́стѣ́ тѣ́ ѿггъз полными оустѣи́: да ѿстѣ́ тѣ́ стрѣнствѣю́щїи челоуѣкѣ́ по мѣрѣ́ своѣи́, да не возмóжетъ ѿслабѣ́ти на пѣтн таковы́мъ бра́шномъ о́крѣплѣнъ. хлѣбе́ стѣи́и, хлѣбе́ жнвїи́, хлѣбе́ чнстїи́, сходѣи́ из нескесе́, ѿ даѣи́ жнзнь мїровн, внїдн въ сѣрдце моѣ́, ѿ ѿчнстн ма́ ѿ вса́кїа́ скверны́ плóтн ѿ дѣха. внїдн въ дѣшн мою́, ѿсѣлѣи́ ма́ ѿ ѿчнстн внѣтрѣдѣ́ ѿ внѣдѣ́. бѣдн хранѣнїе ѿ всегда́шнне спасѣнїе дѣшн ѿ тѣлѣ́ моёмѹ. ѿженн ѿ мене́ врагн лова́щїа ма́, да бѣжатѣ́ далече ѿ прнстѣвїа́ сїлы твоелъ, да внѣ́ ѿ внѣтрѣ́ тобою́ ѿграждѣнъ, прáвымъ пѣтѣмъ прїндѣ́ въ царствїе́ твоѣ́, ѿдѣ́же не покровѣннѣ́, ꙗ́коже въ сїе́ вѣрѣма́, но лнцѣ́мъ къ лнцѣ́ тебѣ́ о́зрнмъ, сѣгда́ преда́сн царствò бѣ́ ѿ о́цѣ́, да вѣдетѣ́ бѣ́ вса́чѣскаа́ ко вѣрѣ́хъ. до нынѣ́ ѿлчѣ́ ѿ жа́ждѣ́, но тогда́ днвнò насыщѣ́са, внгда́ ѿвнѣ́тъ мн сѣ́ слава́ твоа́. ѿже сѣ́ тѣ́мже бѣ́мъ о́цѣ́мъ ѿ стѣи́мъ дѣ́хомъ жнвѣшн ѿ царствѣ́ешн ко вса́ вѣки́ вѣкѣ́вѣ́, а́мїнь.